Ч. 241. Четвер 15 (2) падолиста 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: уляця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Ради державно'. — Новий тридержавний союз. — Справа наслідства престола в Туреччині.

Вчера приступила палата послів до подрібної дискусиї над арт. 1 і 2 виборчого закона, аж до §. 6 включно, котрий устанавляє число мандатів для поодиноких країв. По промові референта забирали голос справоздавці внесень меншости. П. Хоц мотивував своє внесенє о знесенє палати панів. Відтак забрав голос пос. Старжиньский і мотивував своє внесенє меншости о підвисшенє числа мандатів до 524, з чого має припадати на Галичину 114 мандатів. Пос. Старжиньский заявив, що при загальнім і рівнім праві голосованя розділ мандатів на поодинокі краї може бути зависимий лише від числа населеня. Ні стан маєтковий ні ніякі инші обставини не повинні тут рішати. Загальне бо і рівне право виборче єсть правом чисто личним. При загальнім числі мандатів 524 і населеню 26 міліонів припадає на 50.000 мешканців один мандат. Після того Галичина, що має 7,300.000 душ населеня повинна би вибирати 146 послів, або 28% всїх мандатів. Також простір Галичини оправдує то жаданє, аби мала она більше як 25% загального числа мандатів, але комісия признала Галичинї лише сто шість мандатів. Єсть то вже звичаєм австрийского законодавства, що Галичина все за мало дістає, але тепер, коли ординация виборча має бути оперта на нових основах, то становище супротив Галичини повинно бути справедливійше. Дальше доказував п. Старжиньский, що коли більшість країв коронних має більше мандатів ніж би їм належало ся після числа населеня, то Галичина єсть покривджена. В тім краю припадає один мандат на 69.000. Надвижку мандатів дістали инші краї коштом Галичини. То несправедливість, на яку Коло польске не може згодити ся, тим більше що після всякої імовірности установлене тепер число мандатів буде обовязуюче дуже довгий час. Бесїдник в послїдній хвили відзивав ся до почутя справедливости палати, аби після справедливости признала Галичинї бодай 114 мандатів тим більше, що та зміна принесе користь не лиш Полякам але й Русинам. — Дальший справоздавець меншости пос. Ґломбиньский, промавляв за признанєм Полякам одного мандату на Буковині і за утворенєм ще одного славяньского мандату на Шлеску. — Пос. Соботка домагав ся між иншими права голосованя для женщин. — Пос. Штравхер з Буковини жадав утвореня ще одного мандату для міста Чернівець, так щоби і тамошні жиди могли вибрати свого представителя. — Пос. Богусевич, з Буковини, підносив конечність признаня мандату для тамошних Поляків, вказуючи на те, що обі найчисленнїйші буковиньскі народности, як Русини так і Румуни, не суть тому жаданю противні. На случай коли би палата на то згодила ся, ставить бесїдник внесенє, аби признано і Нїмцям в Австриї долїшній о один мандат більше. Внесенє то найшло відповідне число підписів. — По промові пос. Пахера, котрий домагав ся реформи палати панів, закінчено дискусию і вибрано ґенеральних бесїдників „за" пос. Еленбоґена, „против" пос. Бендля. — Пос. Еленбоґен промавляв против внесень пос. Богосевича. На тім закрито засїданє. Слідуюче нині рано.

Российский міністер заграничних справ Ізвольский їздив до Парижа, щобы уложити ся що до условий другого тридержавного союза, відповідно змінити і ще більше скріпити французко российский союз. Росиї потрібний такий союз з огляду на три справи: скріплюванє воєнних сил в Японії, звернені против Росиї і Анґлії німецкі впливи в Персиї і справа наслідства престола в Туреччині. Однак Ізвольский, хоч довго сидів в Парижи, не привіз до Петербурга нічого певного що-до сего тридер-

4)

Тайна до смерти.

Маленька повість з житя словіньских селян

ПАВЛА М. ЛЯКРОМИ.

(Дальше).

2.

Попри хороше обійстє своєї відданої доньки пересунув ся Іван Модрей нишком як злодій. Єго дитина не сьміла була пізнати по єго поморщенім від журби чолї, тоту ганьбу, що єму хтось наплював в лице.

Аж коли в дебрі Корито, через котру ішов вузкий деревляний міст понад бистру воду запіненої ріки Томінска, повіяло на него холодом і коли зашуміла впадаюча тут з далеких гір Задлящa, попустила єго страшна єго задума і він аж зжахнув ся. В єго ушах від часу єго хороби дуже вражливих на всякий шум зашуміли та загуділи обі бистриці так, що він аж не міг видержати і єму здавало ся, що вже з розуму зійде.

Як би всї чорти з пекла за ним гнали ся почав він втїкати від того гуку води спадаючої зі скали на скалу і задиханий біг по стрімкій стежцї до Дантової печери, котрої дико романтичне положенє посеред понурого ліса мало піддати італїйському поетови гадку до опису входу до печери в єго „Божественній Комедиї".

Бідному, хорому на нерви чоловікови аж піт виступив на чоло, схотїло ся пити і голова завертала ся, коли він так в само полуднє серед найбільшої спеки ліз в гору по стрімкій дорозї. Міг був що правда зайти до самотного на спохилости гори положеного хутора На Лазу, щоби там покріпити ся холодною водою, але він не мав сьміlости глянути комусь в очи і втїкав щораз дальше по стежцї, котра за кождим кроком ставала щораз стрімкійша.

Було то в липни і сонце стояло якраз в полуднє та пускало просто перед него тїнь єго власного тїла, що від довголїтної недуги висохло було як скипка. Нараз здавало ся єму як би єго тонка тїнь, що займала лиш вузку стежку, якось дивно розрастала ся. Тота страшна гра тїни перепудила без міри роздразненого послїдними сумними подіями чоловіка, котрий від самого рана нїчого не їв. Дух в нїм заціпенів, серце в нїм било ся як молотом тай вискакувало з грудий під тим поражаючим вражінєм тої якоїсь і страшної і дивної гри тїни. Обернути ся не міг, бо опинив ся був якраз на найнебезпечнїйшим місци дороги, там де заєдно обсипувала ся гора і де повисше того місця понад глубокою деброю була стежка ледви так широка, що можна було ногою ступити.

Дрожачи від страху ступав він дальше. Єго очевидно ширшаюча тїнь рушала ся перед ним так, що єму від того аж в голові перевертало ся. Але руки, що нараз в тій якійсь шаленій грі тїни витягнули ся до него, як би хотїли єго убити, то чей не могли бути єго власні!

— Господи сьвятий, ратуй мене! — крикнув Іван Модрей і перепуджений впав на колїна, а рівночасно вчув, як щось коло него засвистало у воздусї і камінє почало котити ся в долину. Він досягнув якось щасливо краю насипового кінця, а єго руки, котрі доси опирали ся лиш об податливу землю могли вхопити ся якогось корчика ожин та корчиків материнки, що росла там між піском і камінєм. Але мимо того висїв він ще над пропастию, з глубини котрої доходили до єго уший голоси мов би гук грому.

Камінє котило ся в долину лишаючи по собі хмари пороху. Між тим чути було, як кілька разів гепнуло щось грубшого, масивнїйшого, щось нїби тяжкого, але все-таки еластичного і наконець таляпнуло у воду на сподї дебри.

Відтак не чув вже нїчого.

Як довго висїв так Іван Модрей між небом а пропастию, того він вже не умів сказати. То лиш памятав, що не важив ся рушити ся, доки доходили до него тотї страшні голоси з глубини. Наконець пролунав був вже й послїдний звук а нещасливий чоловічиско, що зсунув ся був кілька метрів в долину почав поволеньки і дрожачи ратувати своє житє. Руками і ногами викарабкав ся на гору, здирав собі колїна до крови та повідирав нігтї від тїла на острім каміню. Сунучись на череві повз він помежи корчиками ялівця і жерецу, та помежи бодаками і купками альпейских звоздиків, котрі як би єму на глум красно цвили і пхали.

Іван Модрей долїз був вже давно до тої стежки, котрою ішло ся до Чадри, а все-таки

жавного союза. Кажуть, що неудача Ізвольского була тілько хвилева і услівна. Париска дипльоматия дуже горячо підпирала плян Ізвольского, але з Льондона пояснено, що з теперішним правительством росийским не можна заключати ніяких важнійших договорів. Нехай правительство усталить ся, нехай буде певність, що не прийде до нових переворотів, нехай настануть конституцийні відносини, то прийде час на тридержавний союз, котрого Анґлія щиро бажає собі, а чого доказом єсть договор з Росиєю що до Тибету і що-до розділу впливів в Персиї. Все заохочує Анґлію до союза з Росиєю; на перешкоді стоять лише неуправильнені внутрішні відносини Росиї. З такої льондоньскої відповіди виходить, що анґлійске правительство дальше стоїть на становищи, яке премієр Кампбель-Банерман означив окликом на міжпарляментарнім конґресі: „Дума умерла, нехай жиє Дума!“ Росийско-француский союз може мати інтерес для Франциї, доперва тогди, коли до него приступить Анґлія. Взагалі доперва тогди сей союз буде мати більшу вартість в міжнародній політиці. То примушує росийске правительство сповнити конституцийні приреченя. Доперва тогди виявлять ся наслідки подорожи Ізвольского до Парижа.

Дни старого і поважно недужого султана Абдул-Гаміда почислені. Давнійше така справа нікого не інтересувала в Европі. Згідно з приписом корану на престол вступає брат покійного султана, а по наймолодшім з них — син найстаршого. Нині всі держави суть заінтересовані справою наслідника Абдул-Гаміда. Султан має ще двох молодших братів, котрі навіть мають більше право до престола, ніж він, бо їх матери були княжнами, а мати Абдул-Гаміда була звичайною одаліскою. Але султан не любить своїх братів. Старшого від себе скинув з престола, вязнив его в відокремленій палаті. Коли він перед роком помер, похоронено его тихцем. Старший з двох живучих братів султана, кн. Решид, жиє під строгим надзором поліциї; молодшого не пильнують так, бо сей політикою не інтересує ся, лише полює. Султан хоче переробити домашний статут своєї династиї так, щоби ще за житя міг оголосити своїм наслідником свого сина, кн. Бурхана-Едіна. Бурхан-Едін є вихованком Німців і є їх прихильником. Не диво, що Німеччина, котра тепер має на султана і в цілій Туреччині великий вплив, підпирає плян султана. Як раз з причини, що Бурхан-Едін є прихильником Німеччини, не хочуть згодити ся на плян султана Анґлія, Франция і Росия, котрі старають ся тепер заключити тридержавний союз. Між иншими цілями, цілию сего союза було би також недопущене до зміни домашного статута турецкої династиї в користь прихильника Німеччини, Бурхана-Едіна.

Новинки.

Львів, дня 14-го падолиста 1906.

— **Доповняючий вибір** члена Ради повітової в Золочеві з громад сільских розписаний на день 18 грудня, одного члена тої-ж Ради з громад сільских на день 20 грудня, а двох членів з більшої посїлости на 21 грудня с. р.

— **Жіноча служба на зелїзницях.** Міністерство зелїзниць зі взгляду на пороблені успішні досьвіди призволило в засаді, щоби женщини в дневних годинах виконували службу авізованя поїздів і службу в будках зелїзничих.

— **Для укінчених абітуриєнтів.** Міністерство скарбу помножило етат рахункових урядників в рахунковім департаменті галицкої дирекциї скарбу о 16 ревідентів, 15 офіциялів, 16 асистентів і 12 ад'ютованих практикантів. Частина тих посад буде обсаджена вже в сїчни 1907 року. Наслїдком того опорожнить ся значне число посад практикантів. Додати треба, що наслїдком розпорядженя міністерства скарбу безплатна практика не може довше тревати як рік, а крім того вільні ад'юта можуть бути роздавані практикантам, котрі не скінчили року служби. По трех роках практиканти, котрі до того часу не стали асистентами, дістануть ад'юта в квоті 1.200 К. Услівя принятя: укінчена середна школа (ґімназия або реальна школа) з іспитом зрілости. Подання належить вносити до президиї кравевої дирекциї скарбу у Львові.

— **З „Народної Торговлї“.** Управляючий Совіт „Народ. Торговлї“ уконституовав ся в той спосіб, що предсїдателем вибрано дра Щасного Сельского, а его заступником радника Юліяна Січиньского.

— **Банкротства.** З Бучача доносять, що перед кількома днями зголосив невиплатність посесор дібр Юлій Кон в Дулибах, що належать до гр. Анни Воляньскої. Єго пасиви та его брата, котрий також збанкротував, а держав в посесиї Брикулю, виносять понад 200.000 К. Причиною банкротства першого було житє над стан. Недавно збанкротував посесор Трибуховець з пасивами 600.000 К, між тим коли активи виносили ледви кількадесять тисяч корон. Він то причинив ся до упадку кількох поважнійших купецких фірм.

— **Подвійний злочин.** В селї Лещатові, сокальского повіта вибух онода в стайни господаря Івана Павлюка огонь, котрий знищив цілу его загороду а також господарство его брата Стефана, спричиняючи шкоди на 8.000 К. Переведене жандармериєю слїдство виказало, що огонь підложила донька Івана Павлюка, котра породила неправесну дитину і хотячи то укрити, дитину задушила, а тіло сховала на піддашу прикритої соломою пивниці. Відтак підпалила стодолу, гадаючи, що згорить також пивниця разом з трупом дитини. Тимчасом огневії сторожи удалось огонь завчасу пригасити і підчас ратованя віднайдено тїло дитини, що згоріло майже на вуголь. Виновниця, допитувана жандармериєю, признала ся до всего і єї відставлено до арешту сокальского суду.

— **Убийство в поїздї зелїзничім.** На станциї зелїзниції Блянкенезе під Гамбургом найдено онода в відділї II. кляси поїзду поспішного тяжко раненого дентиста Клявсена. Клявсен в невдовзї помер, а перед смертию сказав лиш, що коло станциї Ґрос-Фльотбек увійшов до того відділу якийсь молодий чоловік і кинувши ся на него, вдарив кілька разів якимсь знарядом. Убийник забрав Клявсенови мошонку з грішми і золотий годинник, а вийшов з поїзду на станциї Кляйн-Фльотбек. Доси не можна було убийника зловити. Убитий Клявсен числив 36 літ житя і полишив жінку та троє дітий.

— **Дрібні вісти.** П. Іван Григорович зложив перед ц. к. екзамінацийною комісиєю для учителїв музики і сьпіву в середних школах і учительских семинариях іспит з музики і сьпіву з дуже добрим успіхом. — На будову руского театру у Львові зібрано вже всего разом по конець жовтня с. р. 187.757 К 12 с. — Пропав без слїду купець Шея Зіхер, властитель склепу при ул. Боїмів ч. 30, котрий десять днів тому назад виїхав був по якусь раду до рабіна в Буську. — В Сокали арештовано якогось Йосифа Аса, котрий каже, що єсть робітником з Росиї. Єго арештовано на донос якогось селянина з над границї, котрий подав, що у его шурина знаходить ся склад револьверів, званих бравнінґами, а дальше доходженє показало, що ті револьвери походять від Аса. Підчас ревізиї знайдено також телеґраму з Сокаля з підписом Саламандер, котрим був згаданий Ас, котрий мешкав в готели в Сокали. З сеї причини зроблено також ревізию у урядника львівскої каси хорих і арештовано перед кількома днями студента медицини Рафаловского, котрий в послїдних часах мав мешкати разом з Асом в „готели народнім“. —

сунув ся ще по земли як би таки зовсім з розуму зійшов. Аж коли вже побачив хати села перед собою, хотів встати та іти, але вже не міг. Впав передом знову на свої руки і лиш тим способом міг ще залїзти до своєї хати, де бідачиско впав без памяти на дорозї.

3.

Хмари звисали так низько, що не лиш Скербіна з острим шпилем Кукса, але й ціле пасмо менше високих гір вкрили ся були чорним валом хмар. Навіть величава стіжковата Замкова гора що піднимає ся з посеред долини мов би загублена забавка альпейских велитів, сторчала в пригноблюючім мори хмар, з під котрих виринав лиш єї темний сосновий пояс.

Декан тольмайнского деканату, що зажурений споглядав на ґрізні хмари, замкнув вікна, щоби тоті темні маси не всунулись єму може ще до ясно побіленої, привітної комнати. Аж ось хтось запукав до его дверий, а заразом і увійшла вже задихана Анца та просила, щоби він удїлив умираючому єї мужеви потїхи віри.

— Жінко, в таку непогоду зі сьвятими Тайнами до Чадри? — відозвав ся на то декан. — То річ неможлива! Подивіть ся на тоті хмари, що повисли над Скербіною та понад цілою країною.

— Всечестнійший отче — сказала на то Анца — таж я приходжу з тих хмар, на щож менї ще на них дивити ся?

Декан майже аж завстидав ся, бо правда тих слів не дала ся заперечити, позаяк ціла гора Чадра була зовсім вкрита хмарами.

— Непогода зовсім не така ґрізна, як здає ся — говорила Анца дальше. То ще видержить так кілька годин. Сонце сьвітить тепер ще до осьмої години, хоч сїра мрака заслонює его перед нашими очима. В найгіршім случаю може отець сотрудник, у котрого мій бідний чоловік завсїгди сповідав ся, переночувати в Чадрї.

— Добре! — порішив декан. — З вашого чоловіка добрий християнин і не можна єму відмовити єлеопомазаня. Але від колиж то так єму погіршило ся? Таж він був ще нині в церкві, де на жаль ґосподь Міга тяжко прогрішив ся против Господа Бога і против вашого чоловіка.

— Се і добило его! — почала Анца нарікати. — Він тепер так говорить з горячки, що аж страшно, здає ся, що він в своїй розпуці упав десь зі скали і заєдно говорить, що не може вмерти, доки не висповідає ся.

— То казала менї й ваша донька — відозвав ся на то отець сотрудник, котрий тимчасом увійшов був до комнати. — Я гадаю, що нам би спішити ся, коли Всечестнійші гадають...

— При Божій помочи можемо зважити ся! — порішив декан і пішов сам до недалекої церкви, щоби молодому і сильному сотрудникови, котрий міг би борше видержати бурю, вручити сьвяті Тайни.

Він відвів его аж до цеґольні над бистрою Томінскою а всюди, куди лиш переходила мала громадка з церковним слугою по переду, що ішов з дзвінком, падали люди на колїна і хрестили ся побожно.

Анца і єї донька, що аж заходила ся від плачу, викликували всюди сочувство а люди з щирою обавою лиш шептали одні до других: Дай Боже, щоби вні зайшли щасливо до Чадри!

— — — — — — — — — — — —

Мусїло то бути щось страшного, з чого сповідав ся бідний Іван, бо сьвященикови, тронутому до глубини, ще більше як недужому виступив студений піт на чоло. А мимо того промовив він з цілої глубини свого серця і своєї душі: Відпускають ся тобі твої гріхи в імя Боже.

— — — — — — — — — — — —

Туча, що якимсь чудом спинила ся під вечер, вибухла в ночи з подвійною силою. Такої страшної бурі люди ще не запамятали. Жниво пропало. Громи били за громами а один запалив великий стіг сїна у господаря, котрого обійстє було високо на горі понад Полубином. На високу гору, куди можна було вийти лиш стежкою, по котрій кози ходили, не міг ніхто вилїзти з приладами до гашеня, отже й згоріло, що лиш могло горіти.

(Дальше буде).

Кепеницкий капітан, котрий вже небавком стане перед судом, пише тепер для суду свої спомини з цілого житя і — як доносять німецкі ґазети — дуже добірним стилем і зовсім ортоґрафічно. — Постріленого сими днями жандармом на Знесіню злодія Івана Дидака відставлено вчера вже з шпиталю до вязниці краєвого суду, перед котрим буде відповідати за намірене убийство жандарма і за три крадежі, яких допустив ся на два дні перед пострілєнем, коли то украв також якомусь поручникови револьвер, котрим стріляв до жандарма, а на конець і за подане фальшивого імени в шпитали.

— Небезпечна їзда бальоном. Звістний віденьский воздухоплавець др. Антін Шляйн відбув сими днями дуже небезпечну подорож бальоном. Минувшого четверга рано о три чверти на 10 год. пустив ся він у Відни бальоном в гору а за три і пів години їзди опинив ся аж недалеко Вроцлава. В тім короткім часі зробив він загалом 365 кільометрів дороги, отже бальон летів зі скоростию 104 кільометрів (близько 14 миль) на годину. Др. Шляйн так розповідає про ту свою подорож:

Я підніс ся на площи Аероклюбу в Пратері новим бальоном „Ґеліос“ у воздух і наміряв летіти лиш в гору. Погода була дуже красна, але воздух вже в долішних верствах був дуже неспокійний. У висших верствах була незвичайно сильна струя воздуха, котра вхопила бальон і несла его з шаленою скоростию. Дивним дивом показував „Ґеліос“ мало охоти підниматн ся у висші верстви. Я мусів зараз з самого початку викинути баляст і мимо всіх моїх змагань не удало ся мені піднести ся бальоном висше як 4.300 метрів. Причина, длячого „Ґеліос“ не підносив ся висше, ще не висліджена. Я оставав ся постійно понизше хмар, котрі були може на 7000 метрів високо, і мав чудесний вид. Правда, що образ зміняв ся з якоюсь просто несамовитою скоростию.

Коли я наконець побачив, що не можу ніяк довести до того, щоби „Ґеліос“ підняв ся висше, постановив я спустити ся на землю. При тій шаленій скорости, з якою несло бальоном, мусів я числити ся з небезпечною волоченою їздою і длятого треба було бути дуже осторожним у виборі місця, де би можна спустити ся. Наконець побачив я довгий простір перед собою, де було лиш мало загород, котрі стояли з боку від того напряму, котрим летів бальон і длятого не було обави, щоби они стали на перешкоді. Я отворив вентиль і „Ґеліос“ почав борзо спадати. Але на земли розпочала ся відтак при страшенній бурі шалена волочена їзда на житє і смерть. Як довго она тревала і кілько дороги я в той спосіб зробив, того вже не знаю. Попереду гонив бальон, що лиш свистало за ним, а позаду волік за собою лодку. При шаленій скорости не міг якор вхопити ся землі, лиш виривав величезні маси землі і кидав ними високо в гору. Часами й лодка зарила ся в землю, а мене кілька разів засипало землею.

З якою силою гнав бальон видко з того, що незвичайно сильна линва до волоченя, як то я пізнійше переконав ся, перервала ся рівнесенько по середині; при якій нагоді, того вже не знаю. Недалеко від того місця, котрим волікла ся лодка, були люди; але они втікали чим скорше видячи, з якою силою бальоном гонить; та й добре робили, бо ніхто з них не був би нічого поміг. Ситуация була більше як критична; я чув, що мене вже сили опускають — ще пять минут, а було би прийшло до катастрофи. Аж ось „Ґеліосом“ загнало в якусь алею. В найблизшій хвили вдарив він об якесь велике дерево і вирвав его зовсім з корінем та почало ним волочити, бо оно замотало ся було в сітку. З другого боку алеї наїхав бальон з деревом на друге велике дерево, але оно вже не дало ся; бальон спер ся на нім. Підчас тої шаленої їзди поробили ся були в бальоні місцями діри а вихор дув тепер в них з цілою силою і в найблизшій хвили розірвав бальон від гори аж до споду. Ще раз підлетіли шмати високо в гору, відтак ціла ослона бальонова упала на землю і я виратував ся. Зараз збігли ся люди, бальон запаковано і відставлено на зелізницю і я поїхав назад до Відня. З цілої тої шаленої їзди я вийшов щасливо, бо навіть ані трошки не скалічив ся.

— Нещаслива пригода. В бензиновім млині Фр. Соколовского в Єрмаківці коло Борщева вхопило колесо моторове дня 26 м. м. Фр. Лещиньского, котрий приїхав там молоти збіже на весілє, і покалічило его так, що коли его видобули, жив він ще лиш кілька годин. Комисия судово-лікарска потягнула Соколовского до одвічальности.

— Померші, що упоминають ся о свої гроші. В селі Люшонки вітебскої ґубернії в Росиї стала ся така досить ориґінальна подія, котра заразом може служити й за доказ, яка темнота панує серед селяньства в Росиї. Якась селянка, котрої чоловік пішов був яко вояк до Манджуриї, а котрого всї уважали вже за погибшого, бо ані не вертав ані не давав знати о собі, дістала недавно від него почтою 600 рублїв при чім він їй і написав, що знайшов собі на далекім Всходї добру посаду. Селянка одержавши повідомлене з почти о посилці, поїхала ще того самого дня, щоби гроші відобрати. Однак була на стілько осторожна, що зложила їх в щадници і вечером вернула домів. О півночи чує она, що хтось ходить по хаті. Коли она засьвітила сьвітло, побачила перед собою якихсь мерців, котрі щось невиразно муркотіли а наконець станули перед перепудженою на смерть жінкою і сказали, що они души тих, котрих еї чоловік убив в Манджуриї і обрабував. Ангел божий пустив їх з тамтого сьвіта і прислав сюди, щоби они відобрали від неї свої гроші, котрі їй прислав еї чоловік. Забобонна і перепуджена жінка закляла ся на сьвяті образи, що не має гроший дома, але що завтра їх відбере і віддасть їм. Мерці наказали їй мовчати о всім а в противнім случаю загрозили пеклом і пішли звідки прийшли. Коли жінка другий день поїхала до каси ощадности і важадала звороту своїх гроший, урядник здивував ся і став допитувати ся причини того. Жінка зразу не хотіла нічого сказати, але остаточно розповіла. Урядник казав їй тоді вертати без гроший до дому і бути спокійною бо він вже все залагодить. Він повідомив поліцию, котра виїслала своїх аґентів до села. О півночи явили ся мерці знову але вже попали ся в руки аґентів. Показало ся, що то були поперебирані за мерців — війт і два его помічники.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция зелізниць оповіщує: Дня 15 жовтня с. р. отворено в окрузї ц. к. Дирекциї зелізниць державних в Празі зелізницю льокальну Давдлеб-Вамберґ зі стациями Давдлеб, Вамберґ, Слятіпа-Яворніц, Рокітніць і пристанками Пекльо, Нім. Рибна і Петшін. Стациї уладжено для загального руху, а перистанки тілько для руху особового і пакункового. — Білєти до їзди з перестанків видають кондуктори в поїздах, а належитість за пакунки побирає ся при відборі.

— Ціна збіжа у Львові д. 13 падолиста: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 7·80 до 8·—; жито 5·80 до 6·10; овес 6·70 до 7·—; ячмінь пашний 6·30 до 6·60; ячмінь броварний 7·— до 7·60; ріпак —·— до —·—; льнянка —·— до —·—; горох до варення 8·50 до 9·50; вика 5·50 до 5·75; бобик 6·— до 6·20; гречка —·— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 50·— до 60·—; конюшина біла 30·— до 45·—; конюшина шведска 60·— до 70·—; тимотка 20·— до 24·—.

Телеґрами.

Відень 14 падолиста. Палата послів приступила нині до голосованя над першою ґрупою закона виборчого і ухвалила сю ґрупу так як еї предкладав референт з відкиненем всїх зголошених внесень меншости.

Монахів 14 падолиста. Цїсар Вільгельм і цісарева Августа Вікторня від'їхали звідси о півночи. Цісар поїхав до Донав-Ешінґен в гостину до кн. Фірштенберґа, а цісарева поїхала до Ахера в князівстві баденьскім до своєї сестри кн. Теодори.

Петербург 14 падолиста. На конференциї в справі орґанізациї земств в царстві польскім заявив заступник ґен.-ґубернатора, що зі сторони ґенерал-ґубернатора нема ніяких перешкод що до того, щоби аґенди були залагоджувані в польскій мові з вимкою кореспонденциї з державними властями, котра мусить відбувати ся в российскій мові.

Петербург 14 падолиста. З Іркутска доносять, що вчера виконано замах на ґенерала Ренenкампфа, на котрого кинено бомбу. Ґенералови і его товаришам не стало ся нічого. Виновника зловлено і поставлено перед польний суд.

Білград 14 падолиста. Правительство одержало вчера рано від сербского міністра скарбу Пачу урядове повідомлене з Женеви, що онодги підписано там умову в справі затягненя Сербією позички в номінальній висоті 95 міліонів франків, по курсі брутто 90% а нетто 86%. Стопа процентова позички виносить $4^1/_2$%.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).